

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra En polsk Familie

Citation: Hauch, Carsten: "En polsk Familie: 1-2. - 1926", i Hauch, Carsten: *En polsk Familie: 1-2. - 1926*, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. 129. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch01val-shoot-idm140529613720048/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: En polsk Familie: 1-2. - 1926

truffet!« raabte Czernim, »han har skudt, som det anstaaer en Polak!« Alexandra smilede, Emilie klapede i Hænderne, og Leontine stod beredt til at række ham Krandsen.

»Bi lidt!« sagde igjen Czernim, »Casimir er en god Skytte, han kan maaskee komme ligesaa nær.« Nu traadte Casimir frem, men han afslog det Gevær, Czernim rakte ham, greb sit eget, ladede det selv, stillede sig i tilbørlig Afstand, og sigtede kun et Øieblik, hvorpaa Kuglen hvinede gennem Luften. »Lad see!« raabte Czernim, og ilede hen til Træet. »Truffet!« raabte han kort efter, »paa et Haarsbred, lige i Midten! Krandsen er Casimirs.«

Nu erkjendte ogsaa Adalbert sig for overvunden, og tog Seierherren ved Haanden, for at føre ham hen til Leontine, der stod med Krandsen i Haanden; hun hævdede den da langsomt og holdt den over Casimirs Hoved, men pludselig betænkte hun sig, trak sin Haand tilbage, og rev Krandsen i to Stykker, som hun lod falde for Casimirs Fod med de Ord: »Den, der dræber de polske Ørne, skal ikke have min Krands.«

»Ha! ha! slap det derud?« sagde Czernim, »kom til Bords, min Dreng! Qvinderne ere fulde af Luner og Griller; fik du ikke Krandsen, saa fortient du den dog, dermed maae saa mange store Mænd trøste sig i denne Verden, saa kan du det ogsaa.« — Imidlertid havde Emilie afrevet en Qvist, fuld af Løv, hvilken hun bøjede i en Kreds, derpaa forenede hun begge Enderne med en Sløife, som hun tog af sit Bryst. »Vil ikke Leontine være retfærdig, saa vil jeg,« sagde Emilie, dermed trykkede hun den ny Krands paa Casimirs Hoved. »Dem Adalbert kan jeg ingen Krands give,« sagde hun, »men Qvinderne maae tage sig af den, som Lykken forlader, kom De og sæt Dem her hos mig!«

Vore Venner vare endnu ikke til Ende med deres